

ریسک نقدینگی

ریسک نقدینگی در دو حالت "ریسک نقدشوندگی دارایی" و "ریسک نقدینگی تأمین مالی" تعریف می‌گردد. ریسک نقدشوندگی دارایی که با نام ریسک نقدینگی بازار هم شناخته می‌شود، زمانی ظاهر می‌شود که معامله با قیمت پیش‌بینی شده قابل انجام نباشد (به دلیل تغییر وضعیت نسبت به زمان معامله عادی). این ریسک در بین گونه‌های دارایی‌ها و در زمان، وابسته به شرایط بازار تغییر می‌کند. بعضی دارایی‌ها مانند ارزهای اصلی یا اوراق قرضه، بازارهای عمیقی دارند و در اغلب مواقع به راحتی با نوسان کمی در قیمت، نقد می‌شوند اما این امر در مورد همه دارایی‌ها صادق نیست.

ریسک نقدینگی تأمین مالی، که ریسک جریان وجه نقد هم نامیده می‌شود، به عدم توانایی در پرداخت تعهدات برمی‌گردد. این موضوع مخصوصاً برای پرتفوهایی که متوازن شده‌اند و متعهد به پرداخت حاشیه سود به طلب‌کاران هستند معضل مهمی است. در واقع اگر ذخیره وجه نقد کافی نباشد، ممکن است در شرایط سقوط ارزش بازار نیاز به پرداخت وجه نقد وجود داشته باشد که منجر به نقد کردن اجباری پرتفو در قیمت پایین می‌شود. این چرخه ضررها که با حاشیه سود تعهد شده شدیدتر می‌شود، گاهی به مارپیچ مرگ تعبیر می‌شود. ریسک تأمین مالی با برنامه‌ریزی مناسب جریان وجه نقد کنترل می‌شود. محدود کردن شکاف جریان وجه نقد، متنوع کردن و در نظر گرفتن منابع مالی جدیدی برای پر کردن کسری نقدینگی نقش مهمی در کنترل ریسک نقدینگی دارند. ریسک نقدینگی با سایر ریسک‌های مالی مختلط است و به همین دلیل سنجش و کنترل آن با دشواری روبرو است.

ماده ۷-۱: سیاست‌ها و خط‌مشی‌های مدیریت ریسک نقدینگی

خطوط کلی مدیریت ریسک نقدینگی توسط هیئت مدیره بانک در خصوص مسایلی نظیر ساختار تصمیم‌گیری، استراتژی‌های تأمین مالی، حد آستانه تحمل ریسک نقدینگی، تنظیم برنامه مقابله با بحران، برنامه تأمین مالی اقتضایی تدوین گردیده و هر ساله مورد بازنگری قرار گرفته و در قالب مصوبات آن هیئت به مدیریت ارشد بانک جهت اجرا ابلاغ می‌گردد.